

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Смолян, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Хр. Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Недялка М. Кокудева
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500436 по описа за 2023 година

И за да се произнесе взе пред вид следното:

Производство по чл. 268 и следващите от ГПК във вр. с чл.216 ал.2 във вр. с чл.216 ал.1 т.4 ДОПК.

С Решение № 64 от 03.08.2023 г. по гр.д. № 23/2023 г. на районен съд Златоград е обявена за недействителна по отношение на държавата, на основание чл. 216 ал.1 т.4 от ДОПК сделка съставляваща покупко-продажба на МПС – товарен автомобил, марка „М.“, модел „П.“ с рег. № *****, рама № *****, двигател № *****, обективизирана в договор за покупко-продажба на МПС от 08.05.2019 г. заверен с рег. № 003 от К. К. – нотариус с рег. № 734 на НК и район на действие Районен съд – Златоград, сключен между Е. А. В., в качеството ѝ на ЕТ „ЕЛ - ВИП - Е. В.“, с ЕИК *****, от една страна, като продавач и В. М. Е., от друга страна в качеството му на купувач.

С решението на основание чл. 78 ал. 1 ГПК Е. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Н., ул. „Александър Стамболийски“ № 66А, и В. М. Е., ЕГН *****, с адрес: гр. Н., ул. „Т.“ № 10 са осъдени да заплатят на ТД на НАП - Пл., ЕИК *****, с адрес: гр. Пл., ул. „С.“ № 106 сумата 332 лева (триста тридесет и два лева) – разноски за производството, както и да заплатят в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Златоград, сумата от 300 лв. – възнаграждение за САТЕ, платено от бюджета на съда, както и сумата от 50 лв. – държавна такса за разглеждане на делото.

Недоволна от така постановения съдебен акт е останала ответницата Е. Ат. В.. С въззивната жалба се атакува постановеното съдебно решение изцяло. Направени са оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт и се иска неговата отмяна изцяло като неправилно поради противоречието му с материалния закон и постановяване при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и с въззивния съдебен акт да се отхвърли предявения срещу нея и срещу други ответник отменителен иск с правно основание чл.216 ал.1 т.4 от ДОПК. Претендира се присъждане на направените съдебни разноски за двете инстанции.

Жалбоподателят счита, че за да постанови своя акт, първоинстанционният съд в противоречие със закона е приел, че събраните по делото доказателства, ценени поотделно и в тяхната съвкупност, обосновават несъмнен извод за наличие и на субективната предпоставка елемент от фактическия състав на предявения иск - намерение за увреждане на публичния взискател, което се установява еднопосочно от веригата от косвени доказателства събрани по делото. В тази връзка се позовава на разпоредбата на чл.216 ал.1 т.4 от ДОПК, съгласно която недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, сделки или действия с намерение да се увредят публичните взискатели. За да бъде обявена за недействителна сделка по реда на посочената правна норма, то следва да е изпълнен кумулативно следния фактически състав - сделката да е сключена след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, както и сделката да е извършена с намерение да се увредят публичните взискатели, която субективна предпоставка - сделката да е извършена с намерение да се увреди фиска, което според жалбоподателката не е налице.

Развива оплакване за постановяване обжалваното решение при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателката. Изразява не съгласие с обжалваното решение, че един от фактите, въз основа на който решаващият съд извежда извод за наличие на намерение за увреждане на фиска е значителната разлика между продажната цена (2 500 лева) и пазарната стойност на процесния автомобил към момента на атакуваната продажба, която е определена от назначеното вещо лице по авто-техническата експертиза на 21 436 лева, въпреки, че според изрично заявеното в открито съдебно заседание от вещото лице Илиян Николов, че не е извършвал оглед на автомобила, не е проверявал дали същият има сервисна книжка, в която да са отразени извършвани ремонти след атакуваната продажба, а е изготвил заключението си въз основа на база пазарни сравнения. Изразява несъгласие с така депозираната СТЕ поради силна завишеност на пазарната оценка на процесния автомобил и по тези съображения е поискала назначаването на допълнителна експертиза, със задача вещото лице извърши оглед на автомобила и се запознае с всички фактори, имащи значение за неговата оценка, след което да даде заключение за действителната пазарна стойност на

автомобила, което искане решаващият съд не е уважил по съображения, че извършването на оглед на процесното МПС не би могъл да допринесе за установяване на релевантни факти. Направеното оплакване е, че съдът нарушава правото на защита на ответницата с отказа да допусне допълнителна авто-техническа експертиза по чл.201 предл. първо от ГПК, имаща значение на правилния изход на спора.

На второ място се поддържа оплакване, че съгласно константната практика на ВКС намерението за увреждане трябва да бъде установено, то не се предполага, а подлежи на доказване, при доказателствена тежест за ищеца, което не следва само от факта на връчване на заповедта за ревизия и сключване на сделката или извършване на действие след връчване на заповедта, в какъвто смисъл се цитирана практика на ВКС обективирана в Решение № 9 от 8.05.2020г. на ВКС по гр.д.№ 1683/2019г., IV г.о., ГК, Решение № 436 от 22.12.2011г. на ВКС по гр.д.№ 308/2011г., III г.о., ГК и др.

Според жалбоподателя в противоречие със закона и с указаната от съда доказателствена тежест решаващият съд приема, че ищецът е установил втората предпоставка за уважаване на иска - сключване на сделката е намерение за увреждане на публичния възискател на жалбоподателката като продавач на процесния автомобил. При иска по чл.216 ал.1 т.4 от ДОПК намерението за увреждане не се презюмира. Според жалбоподателя такова намерение не се установява дори и в случаите на продажба на автомобила на цена значително по-ниска от пазарните цени, което да е индиция, че тези сделки са увреждащи кредитора на продавача и при липсата на тази предпоставка предявеният иск се явява неоснователен и недоказан. Позицията се на практика съдържаща се в Решение № 192949 от 15.08.2019г. на СРС по гр.д.№ 42979/2018г., потвърдено с Решение № 261963 от 21.12.2020г. на СГС по в.гр.д.№ 13972/2019г. и с Определение № 106 от 19.05.2021г. на ВКС по т.д.№ 955/2021 г., II т.о., ТК не е допуснато касационно обжалване, с което обосновава незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение, което моли въззивният съд да отмени по реда на настоящата въззивна проверка.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Национална агенция приходите, териториална дирекция на НАП Пл., депозиран чрез пълномощника главен юрисконсулт Зл. Х., с който се оспорва основателността на въззивната жалба. Според въззиваемата страна сделката е удостоверена с договор за покупко-продажба на МПС - товарен автомобил, марка „М.“, модел „П.“, рама № *****, двигател № ***** с рег. № ***** от 08.05.2019г. е извършена, след връчване на лицето заповед за възлагане на ревизия № Р-16002119002643 -020-001/23.04.2019г., приключила с влязъл в сила ревизионен акт установяващ публични задължения, дължими и към настоящия момент, което обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя в настоящето производство. Според въззиваемия субективния елемент-намерението за увреждане с продажбата от страна на Е. В. в качеството на ЕТ „ЕЛ-ВИП- Е. В.“ на процесното МПС, установено и от Районен съд Златоград, се доказва и с времето на разпореждане с актива от търговеца, тъй като на 07.05.2019г. освен заповедта за възлагане на ревизия(ЗВР) за периода 2013г. - 2019г., на ревизираното лице е връчено и искане за представяне на документи и писмени обяснения от

ЗЛ № Р[1]16002119002643-040-001/02.05.2019г., ведно с приложени изрично справки по образец за притежавани недвижими имоти, автомобили, офис-техника и други активи, както и обяснения за начина на използване на същите в осъществяваната от лицето търговска дейност. В случая, продажбата е извършена веднага - на следващият ден след получаване както на заповедта за ревизия, с която се възлага пълна данъчна ревизия на лицето за голям период от време и то за всички данъци и осигурителни вноски, както и на искането на доказателствата за това от лицето. Съгласно констатациите на органите по приходите за периода 01.01.2013г.-31.07.2017г. във фирмата няма заведена счетоводна отчетност, както и не са заведени всички издадени към РЛ фактури за покупки на стоки, не са отчетени приходи от продажби“(стр.5-6 на ревизионния доклад), която липса на редовно водена счетоводна отчетност на ЕТ „ЕЛ-ВИП- Е. В.“, респ. неотчитането на извършените продажби за период от около шест години (неотчетени покупки за 2013г. в размер на 152 101.27лв.; за 2014г.в размер на 113 644.83лв.; за 2015г. в размер на 300 922.48лв.; за2016г. в размер на 173 534.92лв.; за 2017г. в размер на 265 570.04лв. и за 2018г. в размер на 8434.56лв.(стр.14-15 от Ревизионен доклад № Р-16002119002643-092- 001/18.10.2019г.), голяма част от които потвърдени с влязло в сила Решение 256/16.07.2021 г. по адм. дело № 109/2020г. по описа на АС Смолян, за които търговецът няма как да не знае, респективно очаква да се установят данъци и осигурителни вноски за тях, още повече е получил искане за представяне на доказателства касаещи същите от органите по приходите, търговеца предприема незабавни действия за разпореждане с притежаваното от него имущество, с цел същото да не послужи за обезпечаване на очакваните публични задължения. Аргумент за това е и разпоредбата на чл. 121 ал. 1 от ДОПК, според която в хода на ревизията органа по приходите може да поиска от публичният изпълнител налагане на предварителни обезпечителни мерки, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията ще бъде НАП,ТД на НАП Пл. невъзможно или значително ще се затрудни. Предвид това обосновава неоснователност на възраженията на лицето, че времето на разпореждане с актива касае единствено обективния елемент от фактическия състав на отменителния иск по чл. 216 ал. 1 т. 4 от ДОПК, но не и субективния такъв, имайки предвид единствено заповедта за ревизия, игнорирайки изцяло връченото ведно с нея искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № Р-16002119002643-040-001/02.05.2019г. и възможността за налагане на предварителни обезпечителни мерки върху имуществото на ревизираното лице, след започване на ревизионното производство. Според въззвиваемия субективният елемент от фактическия състав на иска по чл. 216 ал.1 т.4 от ДОПК - сделка с намерение за увреждане на публичния вискател, освен с времето на извършване на продажбата на процесното МПС се доказва със стойността получена за него, както и с продажбата му на свързано по смисъла на ДОПК лице, а именно в полза на лицето В. Е. - съпруг на сестрата на Е. В..Процесният товарен автомобил е закупен от ЕТ „ЕЛ-ВИП- Е. В. за целите на извършваната от търговеца дейност с фактура № 2781/25.05.2017г. за 9900 лв., но е продаден на „свързано лице“ по смисъла на ДОПК за 2500лв. т.е. на стойност над три пъти по-ниска от покупната стойност на автомобила. Това освен че е без всякаква търговска логика, е в разрез и с

разпоредбата на чл. 27 ал. 3 т. 1 от ЗДДС, според която при доставка между „свързани лица“, данъчната основа е пазарната цена. При сравнение обаче на продажната цена на автомобила по договора за продажба от 08.05.2019г. и пазарната му стойност според приетата по делото автотехническа експертиза се установява, че процесният товарен автомобил е продаден от фирмата на Е. В. на цена, осем пъти по-ниска от пазарната му стойност, които разлики са индикация, че с тази сделка Е. В. цели именно увреждане на публичния взискател, респ. продажба на всички активи, които могат да послужат за обезпечение на публичните задължения на лицето, който към настоящия момент според Търговския регистър е заличен като търговец. Според въззиваемия атакуваното решение е в съответствие с материалния и процесуалния закон и не са допуснати твърдяните с въззивната жалба нарушения на същите. От събраните в съдебното производство доказателства се доказва изпълнен фактическия състав на чл. 216 ал. 1 т. 4 от ДОПК, включително и субективния елемент на разпоредбата, а именно - сделката е извършена от Е. В. с намерение да се увреди публичният взискател, а пазарната стойност на МПС е само един компонент за това, ведно с останалите такива посочени в производството. Именно с оглед извършените разпореждания от Е. В. с притежаваните от същата активи, към настоящия момент остават не внесени установените в ревизионното производство задължения, които не са и обезпечени, поради липса на каквито и да е активи собственост на лицето.

Предлага окръжният съд да потвърди Решение № 64/03.08.2023г. по гр. дело № 23/2023г. по описа на Районен съд Златоград, като правилно, постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон и доказателствата по преписката. Претендира се присъждане разноски по приложения списък.

В съдебно заседание редовно и своевременно призована жалбоподателката ЕТ., ЕЛ-ВИП-Е. В.“ не се явява редовно и своевременно призована. В писмена молба - становище пълномощникът ѝ адвБ. К. поддържа изцяло въззивната жалба и излага съображения по съществото на спора.

Необходимия другар В. М. Е. редовно и своевременно призован не се явява, не изпраща процесуален представител и не се ангажира със становище по жалбата.

Въззиваемият НАП-София, представляван чрез юрисконсулт Хаджийска поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба.

Настоящият състав на Смолянският окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и писмения отговор, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата инициирала настоящото въззивно произнасяне е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Депозираната въззивна жалба е поставила във висящност първоинстанционното решение в цялост, което съдържа реквизитите на чл. 236 ГПК и е действително. Произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269 ал. 1 изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания относно обжалваната част от решението, като служебно следи за нарушение на императивна материалноправна разпоредба, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване (ТР № 1/2013 г. на ОСГТК). В сезиралата настоящият съд жалба, релевираните от въззивника такива по същество са свързани с изводите на съда относно основателността на предявените искове, основавайки се на недоказаност на субективната предпоставка за уважаване предявените отменителни искове спрямо първия ответник по делото

Предмет на образуваното първоинстанционно производство е иск с правно основание чл. 216 ал. 1 т. 4 ДОПК, основан на извършена от длъжника сделка с намерение да се увреди публичния взискател. Основателността се предпоставя, на първо място от доказване от ищеца главно и пълно наличието на влязъл в сила ревизионен акт, чрез който се установяват публични задължения в тежест на първия ответник Е. А. В., редовно връчване на заповедта за възлагане на ревизия на ответното дружество, както и момента на връчване, извършване на разпоредителна сделка от ответното дружество във вреда на публичния взискател (държавата), след датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия. На следващо място, на доказване подлежат предвидените във фактическите състави специални предпоставки на нееквивалентност на престацията, качеството "свързано лице" по смисъла на § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на ДОПК на приобретателя по разпоредителната сделка и намерението за увреда на прехвърлителя.

Общата предпоставка предвидена в нормата на чл. 216 ал. 1 ДОПК сключване на договора за продажба след връчване на заповед за ревизия, приключила с установяване на публични задължения към държавата, съдът намира за установена по положителен начин чрез представените писмени доказателства.

Установява се от представените писмени доказателства, че сделката, чиято недействителност се претендира е осъществена на 08.05.2019 година, след връчване заповедта за възлагане на ревизия №Р-16002119002643/23.04.2019 година на ЕТ "ЕЛ-ВИП-Е. В.", с ЕИК *****, при неоспорено от двамата ответници връчване на 07.05.2019 година. Установява се също така, че ревизионното производство е приключило с РА Р-16002119002643-091-001/16.12.2019 година и в резултат от извършената ревизия са установени публични задължения в размер на 86 164.67 лева и лихви в размер на 46 787.36 лева, като представените пред първоинстанционния съд писмени доказателства удостоверяват наличието на основанията за прилагане на горесцитираната разпоредба.

Неоснователни са оплакванията, изложени във въззивната жалба, че по делото не е установено намерение за увреждане- чл. 216 ал. 1 т. 4 ДОПК. Намерение за увреждане би липсвало, ако получените от продажбата на процесното МПС са послужили за погасяване

на задълженията към държавата, тоест са послужили за задоволяване на възникналите нужди от парични средства. Това обаче не се твърди по делото, нито се установява.

Няма спор, а и от данните по делото се установява, че след като на 07.05.2019 г. Е. В. надлежно е уведомена по електронен път в ИС“контрол“, в качеството ѝ на задължено лице по възложена ревизия на търговско предприятие ЕТ“ЕЛ-ВИП-Е. В.“, че следва да представи на основание чл.53 ДОПК описаните в искането документи, между които и справка за наличните МПС заповедта за възлагане на ревизия е връчена на 08.05.2019 г. и веднага на следващия ден едноличният търговец е продала процесното МПС на трето лице. Нещо повече, както правилно е констатирал районен съд, цялостното поведение на Е. В. след получаване заповедта за възлагане ревизия и получаване искането за предоставяне на документи и писмени обяснения се е разпоредила освен с процесния автомобил и с друго МПС-л.а марка „Пежо“ с регистрационен №** **** *(продаден на 28.05.2019година), включително и е продала притежаваните от нея дружествени дялове(100% от собствеността) на „ВИП 62“ЕООД(на 24.10.2019година).

Въззивният съд е на мнение, че изложените обстоятелства са достатъчни за да се приеме за доказан субективният елемент-намерението на длъжника, продавач по сделките, едноличния търговец “ЕЛ-ВИП-Е. В.“, да увреди държавата с отчуждаването на процесните активи, лишавайки кредитора от възможността да насочи публично изпълнение към тези активи. Относно съдържанието на понятието намерение за увреждане на кредитора в хипотезата на чл. 216 ал. 1 т. 4 от ДОПК в решение № 140 от 27.05.2020 г. то търг. дело № 3106/2018 г., на I ТО на ВКС и в решение № 27 от 28.02.2013 г. по търг. дело № 410/2012 г. на II ТО на ВКС е прието, че самото намерение за увреждане(animus nocendi) като факт е мисъл и желание да се направи нещо във вреда на кредитора, т. е. съзнание, че със съответния правен акт се уврежда кредитора, най-често като се намалява имуществото на длъжника, служещо принципно за удовлетворяване вземанията на кредиторите (чл. 133 от ЗЗД). Следователно като вътрешно мисловно – емоционално състояние на длъжника, то няма самостоятелна изява, която да е обща за всички случаи на разпореждане в контекста на увреждащите разпоредителни волеизявления, а следва да се установи след преценка на всички факти по конкретния спор. Естеството на този факт е такъв, че трудно би се доказал при пряко доказване, а по - често следва това да стане при косвено такова, на основата на предположения произтичащи от преценката на конкретните факти материализиращи субективното намерение за увреждане. В случая, след като по делото се установява безспорно, че ответникът е длъжник по публично задължение, съгласно ревизионен акт от 16.12.2019 г., потвърден и изменен с решение №99 от 26.02.2020година на директор на дирекция ОДОП гр.Пл. при ЦУ НАП, потвърдено с решение №256/16.07.2021година по административно дело №109/2020година по описа на Смолянския административен съд, влязло в законна сила на 17.08.2021година съгласно които допълнително установените задължения възлизат на сума в размер на 86 164.47лева и лихви в размер на 46 787.36лева, че процесната разпоредителна сделка е извършена след като на едноличния търговец е връчена заповедта за възлагане на ревизия и се установява, че длъжникът е сключил тези

сделки с намерение да увреди публичния взыскател, то и искът по чл. 216, ал. 1, т. 4 ГПК е основателен.

Освен това “ЕЛ-ВИП-Е. В. е длъжник с установено публично задължение. След датата на връчване на заповедта за ревизия длъжникът е извършил процесната и описаните по-горе сделки, които са във вреда на публичния взыскател, тъй като в резултат на тях се е стигнало до намаляване имуществения патримониум на длъжника, от който публичният взыскател следва да удовлетвори установените при ревизията публични вземания, а получената при продажбите сума може да бъде укрита или изразходвана. Въззивният съд намира за безспорно установено също така и се съгласява с извода на районен съд, че страна по сделката за продажба на товарното МПС е свързано с длъжника лице по смисъла на § 1, т. 3, б. "а" от ДР на ДОПК, доколкото купувачът В. М. Е. е съпруг на сестрата на ответника Е. В.- Снежана А. Емирска, намира се в роднинска връзка по сватовство от първа степен. Качеството на свързано лице по смисъла на § 1, т. 3, б. "а" от ДР на ДОПК съществува към датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия, така и към датата на сключване на процесния договор. От друга страна сестрата на ответницата Снежана Емирска е придобила дружествените дялове на „ВИП 62“ ЕООД на 24.0.2019 година и с договор за управление от същата дата е възложила на сестра си Е. В. управлението на дружеството.

Или с процесната сделка длъжникът се е разпоредил със свои вещни права в полза на втория ответник, като при това в имуществото му не са постъпили еквивалентни имуществени права. По този начин той е намалил имуществото си, което на основание чл. 133 ЗЗД служи за общо обезпечение на неговите кредитори. Такава сделка е винаги увреждаща кредитора. Наред с това, действията на едноличния търговец след 07.05.2019 г. задължително трябва да се преценяват, защото са свързани с настъпилите преди тази дата и се явяват тяхна логична последица. Именно това е направено от РС-Златоград и тъй като съвкупността от фактите очертава наличието на условието по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК, поради което правилно исковете са уважени.

Относно искането за назначаване автотехническа експертиза релевирано от жалбоподателката за установяване действителната пазарна стойност на процесния товарен автомобил, следва да бъде отбелязано, че по делото е констатирано прехвърляне с процесната сделка имуществени права на занижена стойност. Съгласно заключението на допусната и приета пред първата инстанция съдебна автотехническа експертиза, изготвена от вещното лице инж. И.Николов, която съдът кредитира като обективна и компетентно изготвена - пазарната стойност на процесния товарен автомобил към дата 08.05.2019 година при нормално техническо и експлоатационно състояние съответстващо на годините в експлоатация(периодът от първа регистрация), без липси и повреди в основните агрегати, възли и детайли е сума в размер на 21 436 лева. Товарният автомобил е закупен от едноличния търговец през 2017 година за сумата 9 900 лева и след две години е продаден за сумата 2 500 лева, почти четири пъти по-малко от покупната цена, какъвто извод се налага и при съпоставяне пазарната цена и получената от Е. В. сума, около осем пъти по-малка от пазарната стойност на същия. В съдебно заседание проведено на 23.04.2023 г. експертизата

е оспорена от пълномощника на ответницата бланкетно и е поискано да се назначи повторна САТЕ и след запознаване с техническото състояние на автомобила да вещото лице да изготви заключението. Според настоящия състав искането се явява неоснователно, тъй като извършване евентуален оглед от вещото лице ще се констатира състоянието на автомобила към настоящия момент, а не към релевантния за спора - продажба на автомобила. Не без значение е и факта, че в хода на производството пред районен съд Е. В. не е твърдяла, нито е ангажирала доказателства за извършени ремонти след отчуждаване на процесната движима вещ.

Следователно по делото е установено, че държавата търпи щета, доколкото едноличния търговец е отчуждил своя собственост на занижена стойност и така е възпрепятствал възможността за принудително изпълнение върху това имущество, като е приел за него ниска цена, която не може да покрие дълга му.

Гореизложеното обосновава извода, че ответникът е нанесъл вреда на държавата с атакуваната сделка, поради което същата следва да се обяви за относително недействителна по отношение на държавата за прехвърленото от длъжника товарно МПС, предмет на договора за продажба от 08.05.2019г. Първоинстанционният съд е достигнал до правилни и законосъобразни изводи и тъй като мотивите на въззивния съд съвпадат с тези на ЗРС решението, с което е уважен предявеният от ТД на НАП – Пл. иск с правно основание чл. 216 ал. 1 т. 4 ДОПК е законосъобразно постановено, при правилно приложение на материалния и процесуален закон, в съответствие със събраните по делото доказателства и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора се дължат на въззиваемата страна направените разноски за осъществено пред въззивния съд процесуално представителство за юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лева, определено на основание чл.25 ал.1 Наредбата за заплащане на правна помощ.

Мотивиран от гореизложените съображения и на основание чл. 271 ал.1 от ГПК Смолянският окръжен съд.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 64 от 03.08.2023 година по гр.д. № 23/2023 година на Златоградския районен съд.

ОСЪЖДА ЕТ „ЕЛ - ВИП - Е. В.“, с ЕИК ***** и В. М. Е., ЕГН ***** да заплатят на Национална агенция за приходите, със седалище гр.София, сумата от 360 (триста шестдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред въззивния съд.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от

връчването му на страните, при наличие на основанията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____